

Bilo je nekega zimskega poldné, ko je solnce prijazno kukalo skozi okna po hišah na Pohorju. Pri Logarju je po stari „dim-nici“ skakalo par otročaje, brenčalo nekaj kolovratov, med njimi pa se je v družbi ženskih z otroki igraje kratkočasil stari Golob. Mož se je bil že močno postaral, a dobra volja ga še ni zapustila.

„Dobro bi bilo še vse na svetu“, tako je začel, „ko ne bi bilo trojne sitnobe. Prvič je križ z ženskimi, ker so vedno sitne, drugič smo mi moški nadležni in tretjič še ta-le drobiž.“

Rekši stisne na kolenih malo dekletce, ostala dva pa sta skakala okoli njega. Mož je rad tako napeljal, da se je potem mogel pričkat z ženskimi.

„Ej ženske, ženske“, oporekale so mu, „me smo vedno zaničevane, a brez nas biti ne morete. Presneti moški, ko bi teh zmanjkalo na svetu, potem bi bilo veselo, da bi bilo kaj!“

Tako so se za zabavo prepirali, ko je Janez prinesel v hišo staro oralo, da je popravi. Kmalu zatem zakuri Anica na ognjišču, da se je zakadilo prav do tal.

Vsi se sklonijo k tlom in si obrišejo od dima zakajene oči. Janez pa je šel, ko je bilo oralo uravnano, v drugo sobo in začel pregledovati nekatera pisma, ki so došla zadnje dni na občino.

Med tem nekdo potrka na vrata, in v sobo stopi občinski sluga Nande.

„Dober dan, oče župan“, tako ga pozdravi.

„Bog daj! Kaj novega, Nande?“

„Neko pismo je došlo na občino, menda od glavarstva, kali.“

„Ali me boš zopet spravljal k vojakom, kakor onokrat z njive? Ti bedega, na to

pa ne bom pozabil, pa tudi ti ne boš, ker boš na to jezo jedenkrat pil. Ali ti je prav tako?“

„Ah, oče, to mi bolje dene nego deset gorkih po hrbtu!“ odvrne nedolžno sluga. Seveda mu je Anica, ki je ravno v sobo prišla, urno postregla. Župan pa je odprl pismo od oblastva.

To se je glasilo, da bo Luka čez par mesecev svojo kazen odslužil, pa da ga je sram priti domov, in zato bi šel rad v Ameriko. Torej prosi glavarstvo za potni list v inozemstvo. A glavarstvo vpraša rojstno njegovo občino, naj se izjavi, ali naj se mu potni list dá, ali ne?

Dalje prosi Luka, naj mu dá občina nekaj podpore za potovanje in se odškoduje iz ostalega mu posestva.

To vse je Janez kmalu pregledal in nato naročil slugu, naj pove pisarju, da razpiše za prihodnjo nedeljo sejo. Več mu ni hotel povedati, da bi se stvar preveč ne razglasila.

Pri občinski seji v nedeljo je Janez najprej prečital došlo pisanje. Nato vpraša odbornike za njih mnenje.

„Potni list naj se mu dá, da ga vsaj domov ne bo več. Podpore mu pa ne moremo dati, marveč naj se obrne na sodišče, ako hoče kaj dobiti iz svojega posestva, kakor pravi.“

Tako so sklenili možje jednoglasno.

„Prav je tako!“ pritrdi Janez. „Tako sem tudi jaz mislil. Občina ne more zanj plačati ničesar. Ako ima še kaj imetka, naj ga sam spravi v denar. A ker se mi jako dobro zdi, da nas ne bo več strašil, temveč v Ameriki začel morda pametneje živeti, priložil bom mu jaz iz svojega par desetakov. To naj ima od mene za spomin.“

Nikar med svet!

Srcé iz samote med svet ti želí,
ki čarno-mameče nasproti blestí:
Ne slušaj svetá, no pri meni ostani,
ljubezen do tihe samote ohrani!

Ljubezen z ljubeznijo vračal ti bom,
samoto s prijateljstvom plačal ti bom.
Nikar ne verjemi, kar svet ti obeta,
ker trnje le dal ti med listi bo cveta.

A. Zdénčan.